

...

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.075/2020/3.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Baracz Vilmos ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

jogi előadó neve (címe)

A per tárgya:

Szolgálati jogviszony megszüntetése és egyéb

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.139/2018/31.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 7.K.27.139/2018/32.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200 000 (kettőszázezer) forint perköltséget.

A le nem rótt 403 624 (négy százharmincezer-hatszázhuszonnégy) forint másodfokú és 445 530 (négy száznegyvenötezer-ötszázharminc) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes körzeti megbízottként teljesített szolgálatot a (város neve)-i Rendőrőrsön. Szolgálati idején kívül személygépjárművek javításával és azok alkatrészeinek adásvételével is foglalkozott.

[2] Névtelen feljelentés alapján a felperessel szemben megbízhatósági vizsgálat indult.

[3] Egy gépjármű ügylet kapcsán a felperes megismerkedett a Nemzeti Védelmi Szolgálat (a továbbiakban: NVSZ) egyik tisztjével, akinek e minősége előtte ismeretlen volt. A 2017. március 14-i szolgálata megkezdése előtt telefonon időpontot egyeztetett az említett fedett nyomozóval szolgálati időben való találkozásra.

[4] 2017. március 14-én a felperes szolgálata 18 órakor kezdődött. A fedett nyomozó 18 óra 46 perckor jelent meg a rendőrőrsön, akinek kérésére a felperes a (adattár neve) informatikai adattárból egy személygépkocsi vonatkozásában lekérdezést hajtott végre, amelynek adatait a számítógépe monitorján megmutatta a tárgyaló tisztnek.

[5] A felperes és társa csak ezt követően, 20 óra körül vonultak ki előírt feladataik ellátására.

[6] Az NVSZ 2017. március 16-án kelt iratában rögzítette a megbízhatósági vizsgálat befejezését azzal, hogy a vizsgálat során a Btk. 305. §-ába ütköző és aszerint minősülő hivatali visszaélés büntett elkövetését tárták fel, amelyre tekintettel feljelentés megtételére került sor a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező szervnél. A tájékoztató felperesnek való továbbítása érdekében az NVSZ az alperes vezetőjéhez fordult. Az iratot (tanú 1 neve) humán szolgálati munkatárs adta át a felperesnek 2017. március 20-án, aki az átadást megelőzően tájékoztatta (tanú 2 neve) őrsparancsnokot a történetekről. (tanú 2 neve) még aznap szóban jelentést tett (tanú 3 neve) állományilletékes parancsnoknak, a munkáltatói jogkör gyakorlónak a megbízhatósági eljárás befejezéséről és eredményéről.

[7] 2017. május 16-i keltezéssel a Központi Nyomozó Főügyészségtől megkeresés érkezett az alpereshez a felperessel szembeni nyomozáshoz iratok beszerzése érdekében. 2017. május 18-án a felperest meghallgatták a nyomozóhatóságnál, a felperes ekkor tudta meg, hogy pontosan milyen cselekmény miatt történt a meggyanúsítása. Kihallgatásáról 2017. május 26-án tett jelentést az előjárójának.

[8] A Központi Nyomozó Főügyészség 2017. június 15-én készített feljegyzést a bíróság elé állításról, amely a vonatkozó cselekménysort is tartalmazta. Ezen irat megküldésre került az alperes részére. Az ebben foglaltakra figyelemmel vizsgálta meg az alperes, hogy a felperes az érintett napon hogyan teljesített szolgálatot, mi volt a feladata, azokat hogyan látta el.

[9] 2017. június 16-án a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletével kimondta a felperes bűnösségét hivatali visszaélés büntetében, ezért 180 napi tétel pénzbüntetésre és egy év törzsőrmesteri rendfokozatba visszavetésre ítélte.

[10] A munkáltatói jogkör gyakorlója 2017. június 22-én kelt határozatával fegyelmi eljárást rendelt el, majd a 2017. augusztus 25. napján kelt határozatával a felperest szolgálati viszony megszüntetése fenytéssel sújtotta. Rendelkezett külön határozattal a felperes szolgálati beosztásából való felfüggesztéséről, illetve a felperes illetményének visszatartásáról. Miután azonban a Magyar Államkincstár csak a szeptemberi főszámfejtés után értesült az intézkedésről, 2017. október 3. napján kiutalásra került a felperes részére 287.915 forint illetmény, amelyre a felperes már nem volt jogosult. A felperes 2017. november 17-én hozzájárult ahhoz, hogy a leszerelés kapcsán keletkező követelése (ruházati illetmény, szabadság megváltás, folyószámla költségtérítés) a tartozásába beszámításra kerüljenek, ezáltal az alperes a továbbiakban nettó 188.903 forint tartozást tartott nyilván, amelynek megfizetésére 2017. november 28-án felszólította a felperest, azonban annak rendezésére nem került sor.

[11] A felperes panasszal élt a fenytés kiszabása ellen, panaszát azonban a Békés Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője elutasította.

[12] A felperes 2017. szeptember 25-én Becsületbíróság összehívását kérte, amelynek elnökét a Magyar Rendvédelmi Kar – az Etikai Bizottság javaslatára –, a Becsületbíróság két tagját pedig a munkáltatói jogkör gyakorlója jelölte ki. A Becsületbíróság 2017. november 20-án meghozott határozatával a fenytést kiszabó határozatot helybenhagyta.

A kereset, az ellenkérelem és a viszontkereset

[13] A felperes keresetében a szolgálati viszonya megszüntetéséről rendelkező fegyelmi határozat, a szolgálati panaszt elutasító másodfokú határozat és a Becsületbíróság által hozott határozat hatályon kívül helyezését kérte eredeti munkakörébe történő visszahelyezése mellett. 2017. augusztus 25-től havi bruttó 354.700 forint elmaradt illetményre és annak középarányos időtől számított kamatára is igényt tartott. Kérte az alperes perköltségben történő marasztalását is.

[14] Arra hivatkozott, az alperes nem tartotta be a fegyelmi eljárás megindítására nyitva álló három hónapos határidőt. Érvelt azzal is, hogy az adatszolgáltatással kapcsolatos cselekményét rendőri segítségnyújtásnak gondolta. Az előbbieken túl a fegyelmi büntetést

aránytalanul súlyosnak vélte. Rámutatott továbbá, ugyanazon cselekmény okán kétszer nem lehet büntetést kiszabni. Kifogásolta, hogy a Becsületbíróság nem került jogszerűen megalakításra, illetve, hogy az alperes ellenőrzési szervrendszeréhez tartozó (személy neve) a fegyelmi eljárásban is érdemi munkát fejtett ki. Álláspontja szerint az is szabálytalan volt, hogy a Becsületbíróság tagjait az ORFK állította össze.

[15] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult.

[16] Hangsúlyozta, a felperes által hivatkozott időpontban a megalapozott gyanú még nem állt fenn, az alperes határidőben indította meg a fegyelmi eljárást. Kiemelte, a Becsületbíróság tagjait a jogszabályi előírásoknak megfelelően jelölték ki, az Etikai Bizottság elnöke nem a felperes által megjelölt személy volt.

[17] Viszontkeresetében a felperes nettó 188.903 forint munkabér és kamata visszafizetésére kötelezését kérte. E körben a felperes részére 2017. október hónapban jogalap nélkül kifizetett nettó 287.915 forintból a tartozásba beszámított ruházati illetmény, szabadságmegváltás és folyószámla költségterítés után megmaradó különbözetre és kamataira tartott igényt.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[18] A Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.375/2017/10. számú ítéletével az alperes felperes szolgálati viszonyának megszüntetéséről és az ezzel szembeni felperesi panasz elutasításáról szóló határozatait, továbbá a Becsületbíróság fenyítést kiszabó határozat helybenhagyásáról szóló határozatát hatályon kívül helyezte és a felperest eredeti munkakörébe visszahelyezte. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek nettó 951.848 forint elmaradt munkabért, valamint ezen összeg kamatát. Az alperes viszontkeresetét elutasította. Rendelkezett a perköltség és a le nem rótt eljárási illeték viseléséről.

[19] Döntését arra alapította, hogy a fegyelmi jogkör gyakorlója a megbízhatósági vizsgálat eredményéről szóló tájékoztató felperes részére történő kézbesítése kapcsán legkésőbb 2017. március 20-án tudomást szerzett a fegyelemsértésről. Ehhez képest a fegyelmi eljárást a 3 hónapos határidőn túl indította meg.

A másodfokú bíróság döntése

[20] A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 4.Kf.650.242/2018/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasította. Meghatározta a fellebbezési eljárási illeték és a felek másodfokú perköltségének összegét.

[21] Álláspontja szerint a tudomásszerzésnek kellően konkrétan és egyértelműnek kell lennie és az ilyen jellegű tudomásszerzés időpontját kell feltárni, ami a jelen esetben nem történt meg. Rámutatott, az előbbiek mindkét fegyelemsértés tekintetében vizsgálándók.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság ítélete

[22] A megismételt eljárásban a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a felperes keresetét 7.K.27.139/2018/31. számú ítéletével elutasította és kötelezte a felperest a jogalap nélkül felvett nettó 188.903 forint munkabér és ennek kamata megfizetésére. Rendelkezett a perköltség és az illeték viseléséről is.

[23] Megállapította, a fegyelmi eljárás határidőben indult, mert az alperes a megbízhatósági vizsgálatról szóló tájékoztató felperes részére történő kézbesítésével még nem szerzett tudomást a vizsgálat eredményéről, tárgyról. Leghamarabb a 2017. májusában keletkezett megkereséséből, idézésből és jelentésből értesült a fegyelemsértés megalapozott gyanújáról, ehhez képest pedig a három hónapos határidőn belül került sor a fegyelmi eljárás elrendelésére 2017. június 22-én. Érvelése szerint a fegyelmi eljárás jogszerűen zajlott, azt az állományilletékes parancsnok, a munkáltatói és fegyelmi jogkör gyakorlója kezdeményezte, majd maga rendelte el. Megítélése szerint a Becsületbíróság is szabályszerűen került megalakításra, annak elnökét és két tagját az arra jogosult jelölte ki, a Becsületbíróság tagjaként eljáró személyek nem vettek részt a fegyelmi eljárásban. Rámutatott, nem vizsgálhatta a megbízhatósági eljárás jogszerűségét, mert az az ügyészség hatáskörébe tartozik.

[24] Az előbbiek után a támadott határozatokat érdemben vizsgálta. A rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése után levonta azt a következtetést, hogy a felperes mindkét terhére rótt fegyelemsértést elkövette, jogellenesen kért le adatokat és azokat jogellenesen szolgáltatatta ki, amellyel egyúttal bűncselekményt is megvalósított, illetve a számára meghatározott feladattól engedély nélkül tért el. Az előbbiekkal a kiszabott fegyelmi büntetést arányosnak találta. Utalt arra is, hogy nem sérült a kétszeres értékelés tilalmának elve, a jogszabályok lehetővé teszik a büntetőeljárás mellett fegyelmi eljárás megindítását, a büntetőeljárás és a fegyelmi eljárás rendeltetése ugyanis nem azonos.

[25] A viszontkereset tárgyában rámutatott, a felperes tudott arról, hogy jogalap nélkül került számára kifizetésre a szeptember havi illetménye, ezért az a hároméves elévülési időn belül visszakövetelhető.

A megismételt eljárásban hozott ítélettel szembeni fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[26] Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a szolgálati viszony megszüntetéséről szóló fegyelmi határozat, a szolgálati panaszt elutasító másodfokú határozat és a Becsületbíróság által hozott határozat hatályon kívül helyezését, valamint eredeti munkakörbe történő visszahelyezését kérte, továbbá kérte az alperes elmaradt illetménye és annak kamata megfizetésére kötelezését 2017. augusztus 25-től havi bruttó 354.700 forint munkabér figyelembevételével. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új ítélet meghozatalára utasítását indítványozta. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet viszontkeresetre vonatkozó rendelkezését is változtassa meg és utasítsa el az alperes viszontkeresetét. Pernyertessége esetére első- és másodfokú perköltségre is igényt tartott.

[27] Elsősorban arra hivatkozott, hogy a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 7/A. § (1) bekezdése a megbízhatósági vizsgálat során feltárt jogsértéssel kapcsolatban kizárta teszi fegyelmi eljárás megindítását, e körben kifejezett tiltó rendelkezést tartalmaz. Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem osztaná előbbi álláspontját hangsúlyozta, a munkáltató elmulasztotta a fegyelmi eljárás elrendelésének törvényi határidejét. E körben rámutatott, 2017. március 17-én megtörtént a felperes kiértékelése a megbízhatósági vizsgálat lezárásáról és annak eredményéről, amely iratot az alperes is megkapott. Megítélése szerint az ebben foglaltaknak elegendőnek kellett volna lennie ahhoz, hogy a munkáltató a fegyelmi eljárás megindításának kötelezettségéről kellő információt szerezzen, hiszen a tájékoztatóban szereplő hivatali visszaélés olyan bűncselekmény, amelyet a felperes csak rendőri mivoltával, azaz munkakörével kapcsolatban szeghetett meg. Ehhez képest a cselekmény részleteinek már nincs jelentősége. Részletesen taglalta azokat a – megbízhatósági vizsgálatokkal kapcsolatos – jogszabályi rendelkezéseket, amelyek alapján kizártnak tartotta, hogy a megbízhatósági vizsgálat és annak eredménye részleteiről a fegyelmi jogkör gyakorlója ne tudott volna. Érvelése szerint ennek fényében valótlan (tanú 3 neve) állományilletékes parancsnok vallomása, ezért azt – a tanú nyilvánvaló elfogultságára és tanúvallomása (tanú 2 neve) tanúvallomásával ellentétes voltára is figyelemmel – a bíróságnak mellőznie kellett volna. Rámutatott, amennyiben valós is lenne, hogy a részleteket a fegyelmi jogkör gyakorlója nem ismerte, önmagában annak az információnak a megléte, hogy egy megbízhatatlan, hivatali visszaélést elkövető beosztottja ellen büntetőfeljelentést tesz az erre hivatott NVSZ, elegendőnek kell lennie ahhoz, hogy elrendelje a fegyelmi eljárást, vagy meg hozza a részletek feltárásához szükséges munkáltatói döntéseket. Hivatkozása szerint téves az az elsőfokú bírósági álláspont, hogy a hivatali visszaélésről való értesülés önmagában kevés lenne a fegyelmi eljárás elrendeléséhez. A megbízhatósági vizsgálatra figyelemmel a munkáltatói jogkör gyakorlójának azt is tudnia kellett, hogy az szükségszerűen hátráltatta a felperest abban, hogy a részére meghatározott szolgálati feladatokat megkezdhesse. Amennyiben a fegyelmi eljárás elrendelése mégsem lett volna elkészítve, megítélése szerint a munkáltatói döntés aránytalanul súlyos. A két értékelt cselekmény közül az egyiket a Katonai Büntető Bíróság is elbírált és csupán pénzbüntetés szankciót alkalmazott, nem szüntette meg a felperes szolgálati viszonyát. A késve indulás fegyelmi vétséget pedig a bíróság az NVSZ jogsértő magatartása miatt figyelembe sem vehette volna. A Becsületbíróság eljárását is jogszerűtlennek tartotta, az okiratokból továbbra

is arra következtetett, hogy az ORFK vezetője jelölte ki a Becsületbíróság elnökét, szabálytalanul. Kifogásolta továbbá, hogy a megbízhatósági vizsgálat fogantatására a jogszabályi határidőn túl került sor.

[28] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult. Vitatta, hogy a fegyelmi eljárás megindítására elkészen került volna sor. Egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a felperes tájékoztatása a megbízhatósági vizsgálat befejezéséről 2017. március 20-án történt, de ez egyébként sem jelentette azt, hogy ezzel az alperes tényyszerűen értesült volna fegyelemsértés alapjául szolgáló cselekményről. Érvelése szerint ugyancsak helytálló az elsőfokú bíróság azzal kapcsolatos következtetése, hogy tudomásszerzésnek a 2017. májusi ügyészégi megkeresés, az idézés és a felperes jelentése tekinthető, ezekhez képest pedig a fegyelmi eljárás megindítására határidőn belül került sor. Hivatkozott arra, az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg a fegyelmi és a becsületbírósági eljárások szabályszerűségét. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a körben is, hogy nem elfogadható a felperes azon hivatkozása, miszerint őt az NVSZ tiszt tartotta fel a munkában.

A megismételt eljárás után hozott másodfokú ítélet

[29] A Fővárosi Törvényszék a 4.Kf.650.303/2019/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, annak helytálló ténybeli és jogi indokai alapján.

A Kúria döntése

[30] A felperes felülvizsgálati kérelme alapján eljárta Kúria Kfv.VII.37.234/2020/7. számú végzésével a Fővárosi Törvényszék 4.Kf.650.303/2019. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A peres felek felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét 50-50.000 forintban, a felülvizsgálati eljárás illetékét 445.530 forintban állapította meg.

[31] A felperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakat annyiban találta megalapozottnak, hogy az elsőfokú bíróság téves jogorvoslati tájékoztatását követően a másodfokú bíróság is tévesen mellőzte tárgyalás tartását a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) helyett a Közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény szabályait alkalmazva. Ugyancsak helytállónak találta azt a felperesi hivatkozást, hogy sérült a rPp. 244. § (2) bekezdése azzal, hogy az alperes fellebbezési ellenkérelme nem került megküldésre a felperesnek. A megismételt eljárásra előírta, hogy a másodfokú bíróságnak az alperes fellebbezési ellenkérelmét közölnie kell a felperessel, valamint a rPp. fellebbezési tárgyalásra vonatkozó szabályai szerint kell a fellebbezést elbírálnia.

A másodfokú bíróság intézkedése

[32] A Fővárosi Törvényszék az iratokat elbírálásra a Szegedi Ítéltáblához továbbította, utalva a Kúria 2000. szeptember 14-én meghozott 1/2020. (KPJE) jogegységi határozatára.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[33] A fellebbezés alaptalan.

[34] Az ítéltábla a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[35] Az ítéltábla nem értett egyet a felperes azon hivatkozásával, hogy a Rtv. 7/A. § (1) bekezdésében foglalt tiltó rendelkezés ellenére került volna sor a fegyelmi eljárás elrendelésére. Az említett rendelkezés rendszertani elhelyezkedéséből arra lehet következtetni, hogy ez a tiltó rendelkezés nem a munkáltatóra, hanem a belső bűnmegelőzési és bünfelderítési feladatokat ellátó szervre vonatkozik. A rendelkezés ugyanis a törvény II. fejezetében a „Belső bűnmegelőzési és bünfelderítési feladatokat ellátó szerv, a terrorizmust elhárító szerv és az idegrendészeti szerv, valamint az együttműködés” cím alatt szerepel. Tehát helyesen akként értelmezendő, hogy a megbízhatósági vizsgálatot végző szervnek egy jogsértés feltárása esetén fegyelmi eljárás indítására nincs lehetősége. Ez a szabály azonban nem zárja ki, hogy a munkáltató megbízhatósági vizsgálat keretében feltárt jogsértés esetén fegyelmi felelősségre vonást alkalmazzon.

[36] Az előbbi eredményre lehet jutni Magyarország Alaptörvénye 28. cikke alapján is, amely a következőket írja elő: „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” A Rtv., illetve az annak 7/A §-át megállapító 2010. évi CXLVII. törvény nem tartalmaz iránymutató preambulumot a vizsgált jogszabály céljának – az érintett rendelkezés szempontjából történő – értelmezéséhez és azok indokolása sem igazít el e tekintetben, ezért egyéb módon, a józan észnek, a közjónak és erkölcsnek megfelelést feltételezve kellett a jogszabály célját meghatározni. Ebből kiindulva pedig az ítéltábla csak arra a következtetésre juthatott, nyilvánvalóan nem lehetett a jogszabály célja, hogy a megbízhatósági eljárás a fegyelmi felelősségre vonás akadályát képezze, ellenkező esetben munkajogi jogkövetkezmények nélkül maradhatnának a

megbízhatósági eljárás során feltárt akár súlyos bűncselekmények is, ami ellenkezne a józan ész, a közjó és a közerkölcs elvárásaival.

[37] Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra is, a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) több rendelkezése utal (pl. 184. § (3) bekezdés) a büntetőeljárás és a fegyelmi eljárás párhuzamos megindításának lehetőségére. Mindezek miatt az ítéltábla meggyőződése szerint a felperes által hivatkozott jogszabályi rendelkezés nem zárta ki esetében a fegyelmi eljárás megindítását.

[38] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság fegyelmi eljárás határidőben történő megindításával kapcsolatos álláspontjával. E körben az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat részletesen és megfelelően értékelte. A becsatolt iratok és a tanúvallomások összevetése alapján egyértelműen azt a következtetést lehetett levonni, hogy a 2017. március 16-án kelt, a megbízhatósági eljárás befejezéséről és eredményéről szóló, felperesnek kézbesítendő tájékoztató egyrészt nem tartalmazott olyan részletes adatokat, amelyek alapján a fegyelemsértés alapos gyanúja egyértelműen megállapítható lett volna. Másrészt ez a tájékoztató nem került a fegyelmi jogkör gyakorló kezébe, annak pontos tartalmát nem ismerhette meg. Még ha (tanú 2 neve) tájékoztatta volna is – azon túl, hogy a felperessel szemben megbízhatósági eljárás folyt, ami negatív eredménnyel zárult – arról, hogy az eljárás során bűncselekmény elkövetését tárták fel, az a körülmény, hogy hivatali visszaélés gyanúja miatt büntetőeljárás kezdeményezésére került sor, önmagában nem nyújt elég információt a fegyelemsértés alapos gyanújához, így a fegyelmi eljárás megindításának kötelezettségéhez, az eljárás megindítására nyitva álló határidő megkezdődéséhez. Utal e körben az ítéltábla (tanú 1 neve) . tanúvallomására, amelyből kitűnően előfordul, hogy az NVSZ által megállapítottak nem jutnak el a vádemelésig. Nem várható tehát el a munkáltatói jogkör gyakorlójától, hogy egy más által vélt bűncselekmény alapján – egyéb, az elkövetett cselekmény részleteire kiterjedő információ hiányában – megindítsa a fegyelmi eljárást, a tudomásszerzés nem köthető ilyen hiányos és bizonytalan információk ismeretéhez. Éppen ezért annak sincs perdöntő jelentősége, hogy a megbízhatósági vizsgálat folyamatáról, az annak során tett intézkedésekről a fegyelmi jogkör gyakorlója milyen ismeretekkel rendelkezett.

[39] Helyesen mutatott tehát rá az elsőfokú bíróság, hogy a fegyelmi eljárás megindításához a Hszt. 195. § (1) bekezdése a fegyelemsértés megalapozott gyanúját követeli meg, ez pedig a 11/2006. (III. 14.) BM rendelet 11. § (1) bekezdése szerint csak akkor állapítható meg, amikor a fegyelmi jogkör gyakorlója tudomására jutnak azok a pontos információk, amelyek alapján alapos okkal lehet következtetni arra, hogy a hivatásos állományú kötelezettségszegést követett el és ezzel kapcsolatban vétkesség is terheli. Ehhez pedig tényszerűen ismernie kell az alapul szolgáló cselekményt. Ilyen részletes ismeretekhez a fegyelmi jogkör gyakorlója csak azt követően jutott, miután megismerte a felperes 2017 március 14-i szolgálatával kapcsolatos, megbízhatósági vizsgálat során feltárt pontos cselekménysort.

[40] Mindezek miatt egyetértett az ítéltábla az elsőfokú ítéletben levezetett azon okfejtéssel, mely szerint a 2017 májusi események (ügyészégi megkeresés, idézés, a felperes gyanúsított meghallgatásáról szóló jelentés) vezettek oda, hogy a fegyelmi jogkör gyakorlója tudomást szerezzen – a felperes terhére rótt mindkét magatartás vonatkozásában – a

fegyelemsértés alapos gyanújáról. Ehhez képest pedig a fegyelmi eljárás megindítására Hszt. 184. § (2) bekezdésében előírt három hónapos határidőben került sor 2017. június 22-én.

[41] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a fegyelmi eljárásban elbírált két cselekmény súlyát is. Egyrészt a katonai tanács ítélete a fegyelmi jogkör gyakorlót nem köti, másrészt a büntetőeljárásban csak egy cselekmény került elbírálásra, míg a fegyelmi eljárásban két fegyelemsértést róttak a felperes terhére, és ezekhez kellett viszonyítani a kiszabott fenyítést. A hivatali visszaélés bűncselekményét is megvalósító egyik magatartás önmagában is elég súlyos kötelezettségszegés. A másik magatartással kapcsolatban pedig az elsőfokú bíróság helyesen nem értékelte a felperes javára, hogy őt a fedett tiszt munkájában fenntartotta. A felperes ugyanis maga beszélte meg ezzel az ismerőseivel azt, hogy munkaidőben találkozzanak, tehát ő választotta azt, hogy a munkaidejének egy részét magánügyei intézésével tölti az előírt feladatai teljesítése helyett. A két magatartást együtt értékelve már indokoltnak mutatkozott a szolgálati viszony megszüntetése fenyítés kiszabása.

[42] Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a Becsületbíróság elnöke és tagjainak kijelöléséről, annak szabályszerűségéről, e körben megfelelően értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, melyek egyértelműen igazolták, hogy az elnököt és a tagokat az arra jogosultak jelölték ki, az Országos Parancsnok mindössze az eseti megbízóleveleket adta ki. Ez az eljárás pedig megfelelt a Hszt. elsőfokú bíróság által részletesen idézett 227. § (1)-(4) bekezdéseiben foglalt rendelkezéseknek.

[43] A megbízhatósági eljárás jogszerűségét az elsőfokú bíróság helyesen nem vizsgálta, az ugyanis a Rtv. 7/A § (2) és (2a) bekezdései alapján az ügyészség hatáskörébe tartozó kérdés.

[44] Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a viszontkereseti igény tekintetében arról, hogy a felperesnek jogalap nélkül kifizetett összeg az általános elévülési időn belül követelhető vissza. A felperesnek a kifizetés alaptalanságáról tudnia kellett az illetmény visszatartásáról szóló, illetve a beszámítással kapcsolatos intézkedésekből, ez pedig az elsőfokú ítéletben felhívott Hszt. 164. § (3) bekezdése szerint alapot teremt a 60 napon túli visszakövetelésre.

[45] Az előbbiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes, ezért azt az ítéltábla a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[46] A pervesztes felperes a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes ügyvédi munkadíjban megnyilvánuló perköltségét megfizetni.

[47] Az ítéltábla ugyancsak a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a le nem rótt másodfokú eljárási illeték viselésére, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Az alperes pervesztessége miatt köteles a Kúria végzésében megállapított felülvizsgálati eljárási illeték viselésére is.

Szeged, 2021. január 26.

Dr. Hámori Attila s.k.
Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

előadó bíró

Zanóczné dr. Ocskó

táblabíró